

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA OPĆOJ AUDIJENCIJI Srijeda, 23. kolovoza 2017. [\[Multimedia\]](#)

"Evo, sve činim novo!" (Otk 21, 5). Novost kršćanske nade

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Slušali smo Božju riječ u Knjizi Otkrivenja gdje se kaže: "Evo, sve činim novo!". Kršćanska se nada temelji na vjeri u Boga koji uvijek stvara novost u čovjekovu životu, stvara novost u povijesti, stvara novost u svemiru. Naš Bog je Bog koji stvara novost, jer je Bog iznenađenja.

Nije kršćanski hodati pognute glave i očiju – kao što čine svinje: one uvijek idu tako – ne podižući oči prema horizontu. Kao da sav naš put završava ovdje, nakon svega nekoliko metara putovanja; kao da je naš život lišen bilo kakvog cilja i pristaništa, i da smo prisiljeni na vječno lutanje, a sav silni uloženi trud bez smisla. To nije kršćanski.

Posljednje stranice Biblije pokazuju nam konačni cilj vjernikova putovanja: to je Jeruzalem na nebu, nebeski Jeruzalem. Zamišljen je prije svega kao golemi šator, gdje će Bog primiti sve ljude da s njim trajno prebivaju (Otk 21, 3). I to je naša nada. A što će Bog učiniti jednom kad budemo konačno s Njim? Postupit će s nama s beskrajnom nježnošću, poput oca koji prima svoju djecu koja su se dugo borila i trpjela. Ivan, u Otkrivenju, prorokuje: "Evo Šatora Božjeg s ljudima! [On...] otrt će im svaku suzu s očiju te smrti više neće biti, ni tuge, ni jauka, ni boli više neće biti jer – prijašnje uminu. [...] Evo, sve činim novo!" (21, 3-5). Bog novosti!

Pokušajte razmišljati o ovom odlomku Svetog pisma ne na apstraktan način, već nakon što pročitate novinska izvješća naših dana, nakon što pogledate televizijske vijesti ili novinske naslovnice, gdje je toliko tragedija, gdje se prenose žalosne vijesti na koje smo u opasnosti naviknuti se. Pozdravio sam nekoliko osoba iz Barcelone: koliko samo tužnih vijesti stiže od tamo! Pozdravio sam neke osobe iz Konga, koliko samo tužnih vijesti i od tamo dolazi! I koliko ih je još! Evo da spomenem samo dvije zemlje iz kojih dolazite vi koji ste ovdje... Pokušajte zamisliti lica djece prestrašene ratom, plača majki, razbijenih snova tolikih mladih ljudi, izbjeglica koji se upuštaju na strašna putovanja i toliko puta bivaju izrabljivani... Život je nažalost i to. Ponekad bi se

reklo da je život prije svega to.

Može biti. Ali ima jedan Otac koji plače s nama; ima jedan Otac koji rone suze beskrajne samilosti prema svojoj djeci. Imamo Oca koji zna plakati, koji plače s nama. Otac koji nas čeka da nas utješi jer poznaje naše patnje i pripremio nam je drugačiju budućnost. To je velika vizija kršćanske nade koja se proteže na sve dane našeg postojanja i želi nas ponovno podići.

Bog nije želio naš život pogreškom, prisiljavajući sebe samog i nas na teške noći tjeskobe. On nas je stvorio jer želi da budemo sretni. To je naš Otac i ako mi ovdje, sada, proživljavamo život koji nije onakav kakav je On želio za nas, Isus nam jamči da sâm Bog izvodi svoje otkupljenje. On radi na tome da nas otkupi.

Vjerujemo i znamo da smrt i mržnja nisu posljednje riječi izrečene o tijeku ljudskog postojanja. Biti kršćanin podrazumijeva novu perspektivu: pogled pun nade. Neki vjeruju da je sva sreća u životu ostala u mladosti i prošlosti, a da je život polagano propadanje. Drugi, pak, smatraju da su naše radosti samo sporadične i prolazne, a da je u život ljudi utkan besmisao. To su oni koji na tolike nesreće kažu: "Život nema smisla. Naše životno putovanje je besmisleno". Ali mi kršćani to ne mislimo. Vjerujemo naprotiv da na čovjekovu obzoru postoji sunce koje svijetli zauvijek. Vjerujemo da naši najljepši dani tek dolaze. Više smo ljudi proljeća no jeseni. Želio bih sada pitati – neka svatko odgovori u svom srcu, u tišini, ali neka odgovori –: "Jesam li muškarac, žena, mladić, djevojka proljeća ili jeseni? Je li moja duša u proljeću ili je u jeseni?". Neka svatko u odgovori samom sebi. Više opažamo klice novog svijeta, no požutjelo lišće na granama. Ne predajemo se nostalgijama, žaljenjima i tužaljka: znamo da Bog želi da budemo baštinici jednog obećanja i neumorni njegovatelji snova. Ne zaboravite to pitanje: "Jesam li osoba proljeća ili jeseni?". Proljeća, koje čeka da sve procvate, koje čeka plod, koje čeka sunce koje je Isus, ili pak jeseni, koja je uvijek lice spuštena pogleda, ogorčeno i katkad, kao što volim reći, kisela izraza poput ukiseljenih ljutih papričica.

Kršćanin zna da Kraljevstvo Božje, njegova vladavina s ljubavlju raste kao veliko pšenično polje, iako u njemu ima korova. Uvijek postoje problemi, postoje tračevi, postoje ratovi, postoje bolesti... postoje problemi. Ali pšenica raste, a na kraju će zlo biti uklonjeno. Budućnost nam ne pripada, ali znamo da je Isus Krist najveća milost života: to je zagrljaj Boga koji nas čeka na kraju, ali koji nas već sada prati i tješi na putu. On nas vodi do velikog "šatora" Božjega s ljudima (usp. Otk 21, 3), zajedno s mnogom drugom braćom i sestrama, i donijet ćemo Bogu sjećanje na dane proživljene ovdje na zemlji. I bit će lijepo otkriti u tome trenutku da ništa nije izgubljeno, nijedan osmijeh i nijedna suza. Koliko god da naš život trajao dugo, činit će nam se da je prošao u dahu. I da se stvaranje nije zaustavilo na šestome danu Postanka, već se neprekidno nastavlja, jer se Bog uvijek brinuo za nas. Sve do dana kad će sve biti dovršeno, onog jutra kada suze budu otrte, u trenutku kada Bog izgovoriti svoju posljednju riječ blagoslova: "Evo – kaže Gospodin – sve činim novo" (r. 5). Dà, naš Otac je Bog novosti i iznenađenja. I taj dan ćemo biti jako sretni, i plakat ćemo. Plakat ćemo, dà, ali od radosti!

Copyright © Dicastero per la Comunicazione - Libreria Editrice Vaticana